

PhDr. David Čeněk
FAMU – Centrum audiovizuálních studií

Oponentský posudek bakalářské práce
Tomáš Roček, *Svět bez slunce – velká rána dějin*, 45 str.

Vedoucí práce: Prof. Miroslav Petříček, Dr.

Dílo Chrise Markera je pro svou nejednoznačnost a díky autorově erudici vnímáno jako oblíbené téma univerzitních prací. Což je přesně ten přístup, který Ch. Markerovi naháněl hrůzu. Práci Tomáše Ročka lze ale bez obav vnímat jako osobní vyznání zasazené do filozofického kontextu.

Hlavním tématem – jak název diplomové práce napovídá – jsou dějiny a jejich filmový obraz. To je bezpochyby zásadní, ne-li zcela základní téma všech Markerových filmů. Ten vždy ve svých filmech velmi intenzivně zkoumal historii a experimentoval s jejím inscenováním, proto v nich lze úspěšně hledat a nacházet i notnou dávku filozofických úvah. Vztah mezi realitou a jejím obrazem se bezprostředně váže ke způsobu lidského zapomínání a vzpomínání na dané události.

Diplomant tedy na základě Markerových filmů *Bez slunce* a *Rampa*, následně pracuje i se snímky jiných režisérů - Resnaisovým *Miluji tě, miluji tě* a s Hitchcockovým *Vertigem*; ukazuje, jak lze tvořivě paralelně převádět filozofické koncepty do příběhů nebo jen do obrazů. Následně rozvíjí vlastní pojetí paměti a rány dějin. Zvláště ve druhé kapitole nás zasvěcuje do řady teorií a do vědecké klasifikace paměti. Prokazuje bezpochyby široký rozhled, přechází od filozofických děl přes literaturu filmově-vědnou až po studie z neurologie. Nicméně mi připadá, že pouze klouže po významu věcí a čteme spíše zasvěcenou deskripci obohacenou občasnými komparativními odbočkami.

Ve třetí kapitole nazvané Trhlina světa se autor na chvíli vrací k Markerovi. Ačkoliv opět prokazuje znalost teoretické literatury, uniká mi smysl této detailní deskripce. Sice na straně 33 tvrdí, že „pro mě je podstatné (...) tento melancholický svět uchopit“, ale bohužel mne jako vnějšího pozorovatele o nějakém uchopení nepřesvědčil. V podkapitolách 3.2.2. Mezitělesnost Sans Soleil a 3.4. Trhlina dějin se asi k tomuto cíli přibližuje, ale pořád mi připadá, že odklonem k pojmu kolektivní paměti se otvírá další široké téma, čímž se cesta Ročkových úvah pouze dál větví.

Autor se občas dopouští drobných nepřesností, který vyplývají spíše z nepozornosti. Některá tvrzení bychom mohli úspěšně vyvrátit (například nepodložené tvrzení o původu Markerova pseudonymu viz str. 9), ale vzhledem k tématu a povaze studia na CASu jde o druhořadé jevy.

Celkově lze hodnotit tuto bakalářskou diplomovou práci jako zajímavý úvod k uvažování o Markerově díle v českém prostředí, který by si nicméně zasloužil soustředěnější zpracování.

Vzhledem k obtížnému tématu práce i k výše popsaným drobným nedostatkům doporučuji práci k obhajobě s hodnocením B.

David Čeněk 10.9. 2018